

Lovas István: NGO-k titkos aktái VI.

2017 augusztus 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [1](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Miként szítanak forradalmakat, puccsokat és háborúkat a CIA fed?szervei.

Emlékeztet?ül: ezzel a bekezdéssel zárult e könyv múlt heti folytatásos ismertetésének 5. része:

„Berezovszkij és Guszinszkij, az új orosz oligarchák, akik vagyonukat Clinton, Soros, Summers és harvardi CIA-csoportja támogatásának köszönhették, attól féltek, hogy ellopott milliárdjaikat elveszik tőlük az ellenzékben lévő kommunisták. Ezért a »hét bankbáró« csoportját alkották meg, amelyhez Berezovszkij, Guszinszkij, Hodorkovszkij, Potanyin, Vinogradov, Szmolszenszkij és Fridman tartozott.”

A szöveg így folytatódik: e hét oligarcha a sajtó nagy részét a kezében tartotta, és hozzájuk tartozott a két nagy tévéadó, a harmadik f? csatorna, amely még állami volt, ami azt jelenti, hogy Jelcin ellen?rzése alatt állt. A Madison Avenue (New York sugárútja, ahol a legtöbb reklámcég irodája, illet?leg székháza helyezkedik el) spindoktorainak tanácsával meger?sítve nagy dimenziójú médiakampányt folytattak amerikai módra annak érdekében, hogy Jelcin újraválasztását átverjék. Ugyanakkor megakadályozták Zjuganovot abban, hogy médiaid?t vásároljon. A Jelcin-plakátokon a cinikus „Válasszon a szívével” jelmondat volt olvasható. Az egyik reklámspot Jelcin családjának fotóit mutatta, és Jelcin gyerekkori élményeit mint sportoló, lázadó, apa és nagypapa. Közben szentimentális orosz zenét játszottak.

Az oligarchák Csubajszot jelölték ki Jelcin választási kampánymenedzserének. Az oligarchák Csubajsznak köszönhették vagyonukat. Csubajsz 1996-ban hozott létre egy magánalapítványt, amelyet találóan a magánvagyon védelmi központjának nevezett el. Természetesen a saját és az oligarchák vagyonának védelméről volt szó. Csubajsz e hetek csoportjától ötmillió dollárt kapott a választási kampányra.

Azon nyomban megjelentek különféle koholt újságcikkek, amelyek „tudtak” például „titkos jegyz?könyvek” felfedezésér?l, amelyekben Zjuganov állítólag azt írta: „Egyetlen választási ígéretünket sem fogjuk betartani.” Gajdar újraválasztási költségvetésében dollárok százazrei áramlottak mértékadó orosz újságíróknak, hogy Jelcint az egekig magasztalják, Zjuganovot pedig minden eszközzel diszkreditálják.

Az anyagilag és szellemileg is kimerült orosz lakosság Jelcint kevesebb mint négyszázalékos arányban támogatta. Gajdar, Csubajsz és a Jelcin körül álló többi „reformer” joggal pánikolt. Csubajsz és Jelcin szorongatott helyzetében azon új oligarchákhoz fordult, akiket az oroszok cinikusan „Oroszország nagyvállalati politikai bizottságának” neveztek. Csubajsz összehívott egy sajtókonferenciát, amelyen azt állította, hogy ha a kommunisták ismét hatalomra kerülnének, betiltanák a „szabad sajtót”, politikai ellenfeleiket börtönbe vetnék. Erre az esetre Oroszországban „nagy vérengzéseket” jósolt.

Azon tény, hogy Jelcin oligarchiai csaknem monopolhelyzetben voltak a tévé és írott sajtó birtoklását illet?en, lehet?vé tette nekik, hogy a Jelcinre adott voksok számát 54 százalékra tornásszák fel. Miután Jelcin és Csubajsz húzta szekerüket, az orosz nagyvállalati politikai bizottság már nyeregben ül?nek érezte magát.

A soron következ? alfejezet címe: A rubel elpusztítása.

Oroszország kifosztása során Washington és a CIA titkos „Kalapács” m?veletének a feladata az volt, hogy hozzanak létre hiperinflációt és a földbe döngölgék a rubelt. Ami tökéletesen sikerült nekik.

1998-ban az orosz államkötvénypiacon a rövid lejáratú kötelezettségek „kaszinójában” még 290 százalékos kamattfizetés is el?fordult. A milliárdosok fedezeti alapokból és más, spekulatív forrásokból hozott dollárt mostak át az orosz piacon. Amibe besegítettek IMF-hitelek, az amerikai adófizet?k pénzén. Így folyt minden er?forrás az állami alapokba. Akkorra már az is világossá vált, hogy a gigantikus hólabdarendszer hamarosan össze fog omlani. Ami meg is történt, és azt George Sorosnak a londoni Financial Timesban megjelent vendégkommentárja indította el. Ez 1998 augusztusában volt. Miután röviddel ezt követ?en kitört a rubelválság, az orosz ipari termelés szinte a felére esett vissza, és a lakosság körében a szegénység két százalékról negyven százalék fölé emelkedett. 1998 augusztusáig a rubel túlértékelt volt, ami a hazai gyártóknak lehetetlenné tette, hogy az import árucikkkel versengzenek.

Az IMF nem akarta, hogy leértékelje Oroszországot, ezért milliárdokat bocsátott Oroszország rendelkezésére az átváltási árfolyam támogatására. Ez szándékos lépés volt, amely a „Kalapács” m?velethez tartozott azzal a céllal, hogy Oroszországot szétverjék.

A Clinton-kormány pénzügyminisztériumának nyomására – ami különösen Larry Summers pénzügyminiszter-helyettes?l indult ki – az IMF 22,6 milliárd dollár összeg? ment?csomagot biztosított Oroszországnak, hogy bankárai és oligarchái vagyonát megmentse. Miközben az IMF-összegek még el?készítési fázisban voltak, Soros figyelemre méltó vendégkommentárt írt a Financial Timesban, amelyben egyebek között

kifejtette: „Az orosz pénzügyi piacok leolvadása végső fázisába jutott. A bankárok és brókerek, akik értékpapírok ellenében kölcsönöztek, képtelenek voltak arra, hogy az árfolyam-különbözetre való fizetési felszólításoknak eleget tegyenek, és a kényszerrel eladások elárastották mind a tőzsdét, mind pedig az értékpapírpiaconkat.”

Sorosnak a pénzpiacon kialakult, igen okos kereskedői imázsának eredményeként a nyugati befektetők pánikszerűen szálltak ki a rubelalapú kölcsönökből és részvényekből. Az orosz részvénypiacon megállt a kereskedelem, féltek a megfizetések kimaradásától, a rubel leértékelésétől, a bankok összeomlásától, vagy a három scenárió valamelyik kombinációjától. Majd pedig augusztus 18-án *Szergej Kirijenko* miniszterelnök és az orosz központi bank együtt jelentette be a rubel leértékelését, az állami rövid távú értékpapírokkal való kereskedelmének a felfüggesztését és egy 90 napos moratóriumot a rubelalapú külföldi adósságok visszafizetésére. A rövid távú adósságok, amelyek az év végéig váltak esedékessé, húszmilliárd dollár összegűek voltak, 6,5 milliárd dolláros külföldi részesedéssel. A devizatartalékok 17,5 milliárd dollár összegűek voltak, és hetente egymilliárd dolláros ütemben olvadtak, amikor megkísérelték támogatni a rubelnek a dollárhoz való hozzákötését.

A következő alfejezet címe: A csöndes puccs.

Az oroszországi kifizetések elmaradása és a rubelválság következtében a Jelcin körül csoportosuló ármánykodó oligarchák 1998 szeptemberében kompromisszumra kényszerültek, mert a дума elutasította, hogy *Viktor Csernomirgin* miniszterelnöki kinevezését megerősítse. Abban a kétségbeesett igyekezetében, hogy az ellenzékot megnyerhesse, a Jelcin-féle oligarchacsoport egy tekintélyes kívülállót nevezett ki kormányzati kormányfőnek, *Jevgenyij Primakovot*, a KGB-utód SZVR vezetőjét és külügyminisztert.

Primakov hamarosan szimatolni kezdett Jelcin legfontosabb oligarchája, Borisz Berezovszkij után. 1999. április 5-én felfegyverzett, fekete álarcos közegek nyomultak be Berezovszkij moszkvai központjába, és letartóztatási parancsot adtak ki ellene az Aeroflot ügyében, illegális üzleti tevékenység és pénzmosás miatt. 1999 májusában az állami дума tagjai bizalmatlansági indítványt nyújtottak be Jelcin ellen, de az a szavazásnál megbukott. Egyes hírek szerint a Kreml szavazatokat vásárolt, mégpedig személyenként 30 ezer dollárért. Oroszországban ezzel a politikai forgatókönyv kezdett megváltozni.

Amikor Primakov miniszterelnök 1999 márciusában tudomást szerzett a Szerbia elleni illegális amerikai bombatámadásról, éppen egy orosz repülőgépen Washington felé tartott, ahol különféle találkozók vártak rá. A pilótának azonnal kiadta a parancsot a visszafordulásra, és ez az orosz médiában a „Primakov-fordulatként” vált ismertté.

Miután visszatért Moszkvába, Primakov amellet lépett fel nyomatékkal, hogy Jelcinnek és az orosz kormánynak segítenie kell a szerbeknek. Jelcin minderre azzal válaszolt, hogy Primakovot néhány hét múlva igen könnyen átlátható gazdasági okokból megfosztotta hivatalától. 1999. június 11-én azonban az orosz katonaság elvetette a Kremlnek a kapitulációját Szerbia NATO-bombázása előtt, és megparancsolta az orosz csapatoknak a pristinai repülőtér elfoglalását Koszovóban. Jelcin elvesztette az uralmát a katonaság fölött. Ez volt az akkor kibontakozó csendes puccs kezdete.

Jelcin kormányának alig maradt más lehetősége, mint hogy a külügyminisztériumot felszólítsa, koordinálja tevékenységét a katonai és biztonsági apparátussal, amelyet Primakov vezetett.

(Folytatjuk.)

Lovas István - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló